

Irina visszavágott: – Úgy érzi! Hát ez az! A szövetségeik fő eszköze az agymosás. A manipuláció. Sokat tudunk róla. Őrület, micsoda szigorú kontroll alatt tartják a tagjaik gondolkozását. Tudja, a mi felfogásunk szerint maguk valójában rabszolgák. A régi rabszolgáknak is megvolt a szállásuk, az ellátásuk, cserébe dolgozniuk kellett uruk parancsa szerint. Még kedvükre szaporodhattak is, mint maguk, mert a gyerekeiknek is biztosítva volt a szállás és ellátás. Hiszen ők is rabszolgák lettek.

– Szerintem csúsztatás. ... Jól hangzik, de csúszik. Tőlünk bárki bármikor továbbállhat. Szabadság van. Dolgoznunk kell, de az emberek a nekik leginkább testhez álló munkát végzik. Ezt biztosítja nálunk a Pályaorientációs Részleg. Egy professzionális rendszer dolgozik azon, hogy segítsen minden fiatalnak rátalálni az ideális munkára. Ha később mégis váltani szeretne, akkor nekikezdhethet valami másnak. Ha az sem tetszik neki, átmehet másik szövetségbe, vagy elmehet a párosokhoz is. Ide.

... Ryan teljesen biztos volt benne, hogy pont Irina az agymosás áldozata, nem pedig ő... De elhatározta, nem lesz vele lekezelő. Tisztelte, amiért hajlandó vele erre az eszme-cserére, amiért nyitott egymás érveinek ütköztetésére. Udvariasan hozzátette tehát:

– Ezekkel ki kell egészítenie a képet, nem? Akkor pedig hova tűnnek a rabszolgák? A rabszolgaság lényege szerintem nem az eltartás munkáért cserébe, hanem a kényszer. Önöknél sokkal több a kényszer, mint nálunk.

– Már miért lenne? – húlt el Irina.

– Ha valaki önöknél nem tud, vagy nem akar valamilyen munkahelyen dolgozni, nem biztos, hogy talál másik munkát. Arra kényszerül, hogy ott dolgozzon ahol nem akar, és olyan munkát végezzen, amit nem akar. Sőt, már eleve nem is az alkatának megfelelő munkát kezdi el végezni, hanem már fiatalon kényszerpályára kerül. Aztán frusztrált lesz. Vagy még inkább, frusztrált és szegény is.

– Azt hiszi, hogy szegények csak minálunk vannak? Jól tudom, hogy maguk egy csomó embert a létminimumon tartanak. Laknak valahol, meg dolgoztatják őket, de pénzt nem kapnak, csak a belső elszámolási egységükkel fizetnek nekik. Az meg, amit a munkájukért kapnak, el is megy a rendszertől kapott élelemre, lakhatásra. Szinte semmijük sincs ezen felül. Szerintem ezt rabszolgatartásnak hívják.

– Ugyan, mit kényeskedik? Mintha a maguk fizetett munkásainak sokkal többjük maradna a fizetésükből! Ugyanaz a helyzet, csak más a matrica. Attól, hogy a maguk munkása maga intézi a lakhatását meg az élelmét, még nem lesz szabadabb. Pont maguk tartják látszat-szabadságban őket. Alsóbb osztályokra szükségünk van. Tudósaink által bizonyított tény, hogy alsóbb osztályokat is fenn kell tartani. És mi ki is termeljük ezeket a rétegeket. Saját magunk által nevelt, megbízható emberekből. Rájuk egyszerűen szükség van. ... Mi vagyunk bőven, jut ember minden munkára. És elégetettek vele. ... Ha nem így lenne, tömegesen szöknének tőlünk kifelé. De nem szöknék.

– Mert ideológiailag agymosottak és tunyák. Ellustította őket a rendszer, hogy jobban kizsákmányolhassa őket.

– Az ideológiáról már futottunk egy kört – tiltakozott Ryan. – Ugyanúgy megvan maguknál is. Nézzük inkább a lényegi előnyöket!

– Nálunk ... Jó tendenciák vannak. ... Egyre erősebb az összefogás. Különben is, a párosok éve jön. A csupa kettő évszám. Mi is ismerjük ám a jóslatukat! – élénkült fel hirtelen.

– Jaj! ... Az csak egy ócska babona. Senki nem veszi komolyan vezetői szinten. – Bár, ahogy belegondolt, ebben nem volt egészen biztos. – De azt nem gondoltam, hogy maguk ezt számon tartják.

– Mi az hogy! Szinte stratégia épül rá. Erről persze nem beszélhetek. De ... tudtommal az egész világon foglalkoznak vele. Szívesen látnánk már megbukni a Matriarchátust. – Aztán skandálni kezdte: – Kétezer-kétszáz-húszon-kettő, a Csupa Kettes Éve. Páros számok párban, kettő, kéz a kézbe. Most még hatalmas a kaptárok népe, de világuknak vége lesz ebbe' az évbe'.

– Szép versike lett – mosolygott Ryan. – Hallottam róla, hogy a párosok faragtak valami versikét, és skandálják maguk közt. Most legalább megismertem.

– Skandálják, és bíznak is benne. Jó lenne, ha vége lenne ennek a nyomasztó matriarchata világoromlnak, s eljönne végre újra a normális világ. Ahogy az természetes volt sok ezer évig.

Ryan nevetett: – Normális világ? Természetes? Hiszen tízezer évekig matriarchátusban élt az emberiség! Ez bizonyított tény. Az ősközösségek így éltek generációk ezrein át, és békében virágoztak. Aztán jött a kisajátítás kora. Pár harcias férfi magának akarta a nőket és a földet. Azóta dúlt a háború. A kisajátítás és a háború világát nevezné ön normális világnak? Ne vicceljen!

Ryan szerencséjére Irina belemelegedett már annyira az eszmecserébe, hogy túrta az ilyesmit is. Hisz ő is osztogatott bőven. Nem vette fel, amit akár sértésnek is vehetett volna. Inkább másról kérdezett.

– Akkor ezért hívják Ősközösségnek maguknál a kormányzó pártot? Ennek az állítólagos, boldog, régi matriarchata világnak az emlékére?

– Az nem párt, és nem kormányoz. Nálunk nincsenek pártok.

– Persze nincsenek. Mert csak egy van.

– Nem! – tiltakozott Ryan. – Az Ősközösség az elkötelezetten gondolkodók gyűjtője már százötven éve a Matriarchátuson belül. Azok a komoly emberek lépnek be, akik nem csak enni-inni-dolgozni akarnak, hanem kicsit szélesebb társadalmi nézőponttal is rendelkeznek, és tenni is akarnak az egészért. Ezért az Ősközösség tagjai adják a társadalmi és a politikai vezetést, a fontos tisztségek betöltőit. Illetve, ha valaki még nem tag, de mégis fontos tisztségre pályázik, akkor nyilván érdemes belépnie.

– Nyilván. Tehát egy párt. Egypárt. Ön is tag?

– Persze – vágta rá sietve Ryan, mintha szégyen lett volna csak egy pillanatig is feltételezni, hogy nem. – Mindenki tag, aki számít. Ez hagyomány. A komoly emberek mind tagjai ennek a régi hagyományápoló szervezetnek. De ez nem párt, hanem egy kulturális, szabadidős egyesület, ami az egykori, békés matriarchata világ természetes emberi ősközösségének nevét viseli.

– Értem, tehát párt. Békepárt, a természetes ősközösségi béke nevében. De a természetben örök harc van. Az állatok is harcolnak, hogy megszerezzék a párjukat. Az állatvilág rendje még ősbibb, mint a maga által emlegetett több tízezer éves matriarchata társadalmak. A harc egyidős a természettel.